

σώμα και εκάλεσε όλους τους ιατρούς για να τον θεραπεύσουν. Λέγεται πως μια από τις συνταγές που τού έδωσαν μερικοί ιατροί, όργανα των εχθρών του, ήταν να συνάξει όλα τα βρέφη που θηλάζουν και να τα σφάξει. Με το αίμα τους δε να γεμίσει μια κολυμβήθρα για να λουσθεί, ενώ το αίμα ήτο ακόμη ζεστό, και τότε θα θεραπευθεί από τη λέπρα. Η συνωμοσία των εχθρών του Μ. Κωνσταντίνου δεν σταματούσε έως εδώ. Έδωσαν ταυτοχρόνως οδηγίες στους στρατιώτες να συνάξουν όλα τα βρέφη που θηλάζουν μαζί με τις μανάδες τους και να τα οδηγήσουν στο παλάτι. Η Αγία Ελένη όμως που ήταν άγρυπνος φρουρός της τιμής του Μ. Κωνσταντίνου, σαν άκουσε όλα αυτά έτρεξε αμέσως στο παλάτι για να του πει τα διαδραματιζόμενα. Τον πήρε από το χέρι και τον οδήγησε στο μέρος όπου μανάδες ζητούσαν έλεος και δικαιοσύνη, έσχιζαν τα πρόσωπα και τα στήθη τους, έκλαιαν, εσπάραζαν από τον πόνο τους γιατί δεν ήθελαν να χάσουν τα παιδιά τους.

Και ο Μ. Κωνσταντίνος που είχε πάντοτε την φρόνηση και την αρετή ενωμένες και που δεν μπορούσε να δώσει ποτέ την συγκατάθεση του για ένα τόσο μεγάλο έγκλημα, έστειλε αμέσως τις μανάδες με τα βρέφη τους στα σπίτια τους δίδοντας τους από δυο φλουριά και λέγοντας τους: «Γιατί εσείς οι στοργικές μανάδες επιστέψετε ότι ήταν δυνατό ο άνθρωπος που έγινε βασιλιάς για να υπηρετεί τους υπηκόους του ότι μπορούσε να γίνει ένας νέος Ηρώδης και να σας στερήσει τα παιδιά σας. Προτιμώ χίλιες φορές την δυστυχία της λέπρας μου παρά να σας στερήσω έστω και μια σταγόνα αίματος από τα βρέφη σας. Πηγαίνετε, σας παρακαλώ, στα σπίτια σας και προσφέρετε περισσότερη αγάπη και γλυκύτητα στα παιδιά σας. Σας υπόσχομαι δε ότι θα τιμωρήσω τους αίτιους αυτής της τραγωδίας».

Λίγο αργότερα ο Μ. Κωνσταντίνος με την πίστιν του προς το Θεό και την βοήθεια του Αγίου Σιλβέστρου βρήκε την θεραπεία του και το περιστατικό των θρεφών του έμεινε σαν μια μακρινή και θλιβερή ανάμνηση.

Ο ίδιος έλεγε στη μητέρα του όταν μιλούσαν για το θέμα αυτό ότι είναι εξίσου κακό και των εχθρών να θυμάσαι τις κακουργίες και των φίλων να θυμάσαι τις κολακειές. Ο Μ. Κωνσταντίνος αγαπούσε πάρα πολύ τον λαόν του και έλεγε πάντοτε ότι το κακόν είναι όμοιον και για τους φίλους μας και για τους εχθρούς μας και θα πρέπει να το κτυπούμε όπου και αν ευρίσκεται. Ο αρχηγός έλεγε, πρέπει να μοιάζει με όλους τους άλλους και να εμψυχώνει τον λαόν του με το παράδειγμα του. Ο ίδιος αγαπούσε περισσότερο εκείνους που είχαν την ανάγκη του και τους βοηθούσε παρά εκείνους που του επρόσφεραν δώρα.

Με αυτά τα πιστεύω ο Μ. Κωνσταντίνος μαζί με την μητέρα επροχώρησαν για να εδραιώσουν την ειρήνη και να φέρουν την ευημερία στο Ρωμαϊκό έθνος. Ο Μ. Κωνσταντίνος βλέποντας δε ότι το κέντρο της αυτοκρατορίας έπρεπε να μετατοπισθεί ανατολικότερα απεφάσισε τη μεταφορά της πρωτεύουσας στο Βυζάντιο όπου μαζί με τη μητέρα του έθεσαν τα θεμέλια του Βυζαντινού Πολιτισμού ο οποίος επέζησε στη περιοχή για πολλούς αιώνες.

Μητέρα και γιος έλεγαν πάντοτε πως εκείνος που έχει μέσα του ριζωμένη την αγάπη παίρνει μεγάλες δυνάμεις και πετυχαίνει στη ζωή του.

Έλεγαν επίσης πως εκείνοι που γνωρίζουν τον εαυτό τους γνωρίζουν και τον Θεό. Εκείνοι δε που γνωρίζουν τον Θεό μπορούν να θεωρούνται τέλειοι άνθρωποι.

Για όσα επρόσφεραν και οι δυο μαζί για τη εξάπλωση του Χριστιανισμού η μεν εκκλησία ονόμασε αγίους και ισαποστόλους κι εορτάζουμε την μνήμη τους την 21 Μαΐου, η δε ιστορία ονόμασε τον Κωνσταντίνο Μέγα.

A.M. Δημητριάδης

Στο επόμενο τεύχος: Η Αγία Ελένη επισκέπτεται τους Αγίους Τόπους και βρισκει τον Τιμιο Σταυρό.

Κατανόηση, αγάπη, ενδιαφέρον

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ

Του εκπαιδευτικού
κ. ΗΡΟΔΟΤΟΥ Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Ο άνθρωπος, γεννιέται, μεγαλώνει, γερνά και πεθαίνει. Ένα μεγάλο μέρος της ζωής του αγωνίζεται να «φτιάξει» τη ζωή του, προσπαθεί δηλαδή ν' αποκατασταθεί επαγγελματικά και να δημιουργήσει οικογένεια. Για να τα αποκτήσει αυτά πρέπει να εργαστεί σκληρά, να ξεπεράσει τις δυσκολίες, εμπόδια που θα συναντήσει στο δρόμο του και να συνεχίσει πάλι με θάρρος και αποφασιστικότητα. Έτσι, όταν θα φτάσει πια στο τελευταίο στάδιο της ζωής του, θα είναι κουρασμένος, αλλά τις περισσότερες φορές και ικανοποιημένος, γιατί κατάφερε με τη σκληρή του δουλειά, να προσφέρει στα παιδιά του μια σωστή μόρφωση και μια ζωή.

Έτσι λοιπόν, όταν πια γεράσει και δεν θα έχει τη δύναμη να εργαστεί θα περιμένει από τα παιδιά του κάποιο στήριγμα, μια και εκείνος γέραςε και κουράστηκε για να τα αναθρέψει και να τα βοηθήσει να φτάσουν εκεί που έφτασαν. Όταν λέγω στήριγμα δεν εννοώ οικονομικό, γιατί ο γέρος με τη μικρή σύνταξη που παίρνει μπορεί πολλές φορές να τα βγάζει πέρα. Εννοώ συναισθηματικό στήριγμα, αγάπη, τρυφερότητα, κατανόηση και σεβασμό, γιατί ο άνθρωπος, όταν γεράσει, είναι σαν το μικρό παιδί που είναι ευτυχισμένο μόνο, όταν οι γονιοί του, τού δίνουν σημασία. Αυτά είναι που χρειάζεται ένας γέρος για να πει πριν πεθάνει, ότι πράγματι πεθαίνει ευτυχισμένος, παρ' όλες τις κακουχίες που υπόφερε στη ζωή του. Δε θα είναι ευτυχισμένος, αν τον κλείσουμε σ' ένα γηροκομείο και τον αγνοήσουμε, τον αφήσουμε στο έλεος του Θεού, όσο πολύτελές κι αν είναι αυτό το ίδρυμα.

Ο γέρος χαιρέται, όταν περνά το υπόλοιπο της ζωής του μαζί με τα παιδιά του, τα εγγόνια του. Προτιμά να ζει απλά και

φτωχικά μέσα σε μια ατμόσφαιρα αγάπης και κατανόησης, παρά ανάμεσα σε άγνωστα, ψυχρά πρόσωπα, που ποτέ δε θα ενδιαφερθούν αν είναι χαρούμενος ή λυπημένος.

Παραμονή Χριστουγέννων σ' ένα γηροκομείο. Το σαλόνι είναι γεμάτο ζωή. Οι ηλικιωμένοι διηγούνται ιστορίες από τα περασμένα, περιγράφοντας διάφορα χριστουγεννιάτικα στιγμιότυπα από τη ζωή τους. Μια ηλικιωμένη γυναίκα δεν λαμβάνει καθόλου μέρος στη συζήτηση. Μ' ένα χαμόγελο στα χείλη κάθεται δίπλα στην πόρτα, κοιτώντας τη συνέχεια. Η ώρα είναι περασμένη, αυτή φαίνεται λίγο ανησυχη. Ξαφνικά η πόρτα ανοίγει κι ένας νέος άνδρας μπαινει στο δωμάτιο κρατώντας μια ωραία ανθοδέσμη. Η ηλικιωμένη κυρία πετάγεται συγκινημένη και θέλει να πέσει στην αγκαλιά του γιου της. Εκείνος όμως αντιστέκεται προσπαθώντας να της δώσει πρώτα τα λουλούδια. Εκείνη φαίνεται να μην τα έχει ούτε καν προσέξει.

Η χαρά της είναι απεριγραπτή που ο γιός της ήρθε να την πάρει στο σπίτι, στην οικογένεια για να γιορτάσουν όλοι μαζί τα Χριστούγεννα. Η θάλιτσα της στέκει εκεί δίπλα. Μέσα έχει δώρα για τη νύμφη και τα εγγονάκια της. Πάει να πάρει τη θάλιτσα, αλλά ο γιος της την σταματά, εξηγώντας της ότι δεν θα τη χρειαστεί. Περνάνε μερικά λεπτά για να καταλάβει τι θέλει να της πει: «ότι η μητέρα το θράδου αυτό δεν μπορεί να πάει μαζί του, γιατί η γυναίκα του έχει καλέσει μια φιλική οικογένεια. Δεν υπάρχει χώρος για να κοιμηθεί η ηλικιωμένη μητέρα και να τη φέρουν πίσω το θράδου - όχι είναι μακριά».

Μόλις της το εξήγησε ο γιος της δεν βλέπει την ώρα να φύγει. Η μητέρα μένει